

ZO ŽIVOTA FARNOSTI

PRÍLOHA RADOŠINSKÝCH NOVÍN

Číslo 1 - MAREC 2018

NESTRÁCAJ SCHOVÁVANÍM, ZBIERAJ ROZDÁVANÍM.

„Podťte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení a ja vás posilním“ (Mt 11,28)

Týmto zvolaním sme boli pozvaní na celodennú poklonu Najsvätejšej Sviatosti Oltárnej. Cirkev v celej histórii uctieva Eucharistiu, vzdáva jej pravý kult, ktorý patrí jedine Bohu. Do 11. storočia bola úcta voči Sviatosti Oltárnej prejavovaná prístupovaním k svätému prijímaniu. Kľanenie sa Kristovi prítomnému vo Sviatosti Oltárnej viedla k zvyku poklonou si uctiť tento nebeský pokrm. Aj sám Ježiš Kristus nás pozýva, aby sme k nemu prichádzali a čerpali silu. Adorácia predlžuje zjednotenie s Kristom, pomáha človeku nasledovať ho v tichosti a pokore. Celodenná poklona Sviatosti Oltárnej sa v našej farnosti konala 19. marca, na slávnosť sv. Jozefa, ženicha Panny Márie.

A teraz zamerajme svoju pozornosť na svätého Jozefa. Bol to **muž veľkej viery** so zmyslom pre rodinu. Spoliehal sa na Božiu múdrosť a Božiu lásku. Viera, ktorú neustále prehľboval, ho ochránila pred pokušením spochybňovať Božie volanie. Takáto obdivuhodná dôvera v Boha pomáha človeku každých čias. Je to **muž spravodlivý** – ako hovorí evanjelista (Mt 1,19). Vzhľadom na skutočnosť, že Mária čakala dieťa počaté z Ducha Svätého, Jozef, ktorý to nevedel, sa chcel v tichosti s Máriou rozísť. Byť spravodlivý tu totiž neznamená usilovať sa len o vzájomné vyrovnanie vzťahu, ale vyjadruje hlbokú vieru. Oprieť sa o Boha aj vo chvíľach, ktoré sú ťažké a ktoré sa ľudskými silami nedajú uniesť. Kto však verí Bohu ako Jozef, aj napriek ľudskej nedokonalosti ide v ústrety Božiemu hlasu. Evanjelista uvádza: „Urobil, ako mu prikázal Pánov anjel“ (Mt 1,24). **Muž plniaci Božiu vôľu** – základ jeho charakteru tvorí ochota, s akou plnil Božiu vôľu. Evanjelista Matúš hovorí o udalostiach v Betleheme a o úteku do Egypta, kde až trikrát uvádza konanie Jozefa z Božieho príkazu slovami: „Jozef urobil, ako mu prikázal Pánov anjel“ (Mt 1,24; 2,14; 2,21).

Muž pohotový – aj spiaci Jozef, anjel sa mu totiž zjavil vo sne, je schopný počúvať, ako o tom svedčí Sväté písmo. Je koncentrovaný, ochotný vnímať, ale zároveň je pripravený okamžite konať. On je pripravený, ako to uvádza evanjelista Matúš „vstať a plniť Božiu vôľu“. **Muž tichý** – v evanjeliu nie je uvedené ani jedno jeho slovo. Z toho sa dá usúdiť, že Jozef bol tichý a väčšinou zostával v pozadí, napriek tomu urobil všetko, čo od neho Boh žiadal. Poslednú zmienku o Jozefovi podáva Lukášovo evanjelium v súvislosti s púťou dvanásťročného Ježiša do jeruzalemského chrámu (Lk2,41). Ježiš neodíšiel s Jozefom a Máriou z Jeruzalema. Tak sa vrátili ho hľadať. Evanjelista nepíše o výčitkách ani o citoch sv. Jozefa. Jozef mlčal, ale Mária prehovorila aj v jeho mene. „Tvoj otec a ja sme ťa z úzkosťou hľadali.“ Svätý Jozef je nám svojou tichosťou a sústredenosťou, ale zároveň aj neustálou aktivitou pre dobro svojho okolia, blízky a zároveň nás pozývajúci konať podobne. Voľme si cestu, ktorou išiel, veď ona má svoje završenie v Bohu.

Zdroj: V. Judák, Dotyk s novým dňom
Životopisy svätých
Spracovala: M. Bušíková

Veľká noc—vrchol liturgického roka

Veľká noc nie je iba jeden zo sviatkov medzi ostatnými sviatkami. Je to „**sviatok sviatkov**“, „**slávnosť slávností**“, počas ktorého si pripomínáme umučenie, smrť a vzkriesenie Ježiša Krista. Je to najstarší a najvýznamnejší sviatok cirkevného roku. Je to oslava zmŕtvychvstania Ježiša Krista po jeho smrti na kríži.

Veľký týždeň sa začína Kvetnou nedeľou, čiže Nedeľou utrpenia Pána.

Kvetná nedeľa je posledná pôstna nedeľa a je prvým dňom Veľkého týždňa.

V tento deň sa svätia palmové alebo olivové ratolesti, u nás najčastejšie bahniatka. Ratolesti sa potom spália na popol, ktorý bude použitý pri obradoch Popolcovej stredy na budúci rok. Najstaršia zachovaná zmienka o procesii na Kvetnú nedeľu je z konca 4. storočia. Svätenie zelených ratolestí bolo v Cirkvi zavedené v 7. storočí. Kvetnou nedeľou začína Veľký týždeň, kedy si kresťania pripomínajú vstup Ježiša do Jeruzalema, aby tu oslávil veľkonočné sviatky. Zástupy ho nadšene vítali a hádzali mu pod nohy palmové ratolesti.

Zelený štvrtok je spomienka na ustanovenie Sviatosti Oltárnej i sviatosti kňazstva. V tento deň v dopoludňajších hodinách slúžia biskupi sväté omše so všetkými kňazmi svojich diecéz. Zvyk svätitiť oleje siaha do kresťanského staroveku. Už sv. Cyprián (r. 258) hovorí o svätení olejov pri sv. omši. Od 5. storočia je svätenie olejov na Zelený štvrtok. Svätia sa tri druhy oleja: krizma – na pomazanie pri birmovaní, posviacke biskupov, kňazov, kostolov a oltárov, olej katechumenov – pomazanie pri krste, olej chorých – pomazanie chorých.

Veľký piatok – v tento deň, keď bol obetovaný Kristus, náš veľkonočný Baránok, Cirkev rozjíma o umučení a smrti svojho Pána a Ženicha. Kresťania si v tento deň pripomínajú potupnú smrť Ježiša Krista na kríži, deň utrpenia a preto sa v rímskokatolíckych kostoloch neslúži svätá omša. Liturgia Veľkého piatku pozostáva z troch častí: je to bohoslužba slova, poklona svätému krížu a sväté prijímanie. Poklona svätému krížu je starý jeruzalemský zvyk (okolo roku 400). Tam na Veľký piatok kráčali všetci v hlbokom mlčaní pred krížom, dotýkali sa ho a bozkávali ho. Z Jeruzalema sa toto uctievanie kríža rozšírilo na východ a napokon na západ.

Biela sobota – deň, keď bol Ježiš pochovaný do hrobu a Cirkev rozjíma o jeho utrpení a smrti, ako aj o zostúpení k zosnulým. Na modlitbách a pôstom očakáva jeho zmŕtvychvstanie. Obrady Bielej soboty sa konajú po západe slnka v rámci Veľkonočnej vigílie. Podľa pradávej tradície táto noc je očakávaním Pána a vigília, ktorá sa v nej slávi, pripomína svätú noc, v ktorú Pán vstal z mŕtvych. V nej totiž Cirkev bdie a očakáva Pánovo zmŕtvychvstanie. Veď Kristovo zmŕtvychvstanie je základom našej viery a nádeje. Krst a birmovanie nás uvádzajú do Kristovho veľkonočného tajomstva. Spolu s ním sme zomreli, s ním sme boli pochovaní, s ním vzkriesení a s ním budeme aj kraľovať.

Veľkonočná nedeľa – po noci, kedy bol vzkriesený Kristus, je vyvrcholením veľkonočných sviatkov. Cirkev ústami apoštolov zvestuje radosnú zvesť. Pán naozaj vstal z mŕtvych. A ústami apoštola Jána, ktorý vo svojom Zjavení videl osláveného Baránka, Cirkev vzdáva slávu Zmŕtvychvstalému Kristovi. Zmŕtvychvstály Kristus, ktorý žije medzi nami, ktorý žije s nami, je schopný uzdraviť naše srdce. Robí tak, ako ho o to prosíme. Je to On, ktorý nám aj napriek našej malosti dovoľuje zakúšať súciti Otca a oslavovať úžasné prejavy jeho lásky.

Zdroj: KBS a KN
Spracovala M. Bušíková

Putovali sme po Svätej zemi

Pre hinduistu je úžasné dostať sa k rieke Gange, pre moslima prísť do Mekky, Žid sa utieka k Múru nárekov a kresťan má túžbu navštíviť Svätú zem. Aj vo veriacich našej farnosti dlhšie zrela táto túžba, až prišiel čas, že sa naplnila. Tak sa sedemnásťčlenná skupinka farníkov z Radošiny (vrátane troch účastníkov z filiálky Behynce) rozhodla, že bude od 25. februára do 4. marca 2018 putovať po stopách Pána Ježiša. Najväčšiu zásluhu na jej realizácii má náš vdp. dekan PaedDr. Ľubomír Havran, ktorý nielenže komunikoval s cestovnou kanceláriou Awertour a všetko za nás povybavoval, ale sám sa púte zúčastnil, počas nej slúžil sv. omše, vysluhoval sviatosti zmierenia a staral sa o nás ako starostlivý otec o svoje deti. Preto mu chcem v mene všetkých vysloviť srdečné poďakovanie. Svätá zem to nie je len Izrael. Zasahuje aj do okolitých štátov Blízkeho východu – do Palestíny, Libanonu, Jordánska i Sýrie. My sme začali spoznávaním Izraelu a Palestí-

ny. Leteli sme v nedeľu večer z Viedne do Tel Avivu, kde na nás čakal autobus a náš sprievodca - kňaz Michal Pitoniak. Následne sme sa dopravili do Betlehema, kde sme sa pripojili k ďalším pútnikom z celého Slovenska aj z Moravy, ktorí prileteli pár hodín pred nami z Bratislavy do Eilat. Naše spoznávanie dejín spásy sa mohlo začať.

Hneď v pondelok ráno sme sa vybrali k najposvätejšiemu miestu kresťanov – k Bazilike Božieho hrobu v Jeruzaleme. Avšak na naše veľké sklamanie táto bola zatvorená. Išlo o protest kresťanských cirkví proti daňovej politike jeruzalemskej samosprávy, ktorá tvrdí, že kresťanské cirkvi dlhujú mestu Jeruzalemu na daniach v prepočte 186 miliónov dolárov. O chrám sa stará spoločne šesť denominácií – rímskokatolícka cirkev, grécka pravoslávna cirkev, arménska apoštolská cirkev, sýrska pravoslávna cirkev, etiópska pravoslávna cirkev a koptská (egyptská) cirkev. Hoci sme sa už nedozvedeli, na čom sa

s radnicou dohodli, pre nás bolo podstatné, že ho po troch dňoch otvorili. (Aká symbolika!)

Keby som mala opísať všetky navštívené miesta, pričom sa na každom z nich nachádza niekoľko vzácných pútnických pamiatok, formát týchto novín by mi nestačil. Preto ich len stručne vymenujem - už spomínaný Betlehem a Jeruzalem, Nazaret, Ain Karem, Betfage, Betánia, Kána Galilejská, Kafarnaum, Tabgha, hora Tábor, hora Blahoslavenstiev, Cézarea Prímorská, Hajfa, Jericho, hora Pokušenia a miesto krstu Pána Ježiša v Jordáne. Mohli sme sa osviežiť aj vo vodách Mŕtveho mora. Príjemným spustením programu bola plavba po Genezaretskom jazere za sprievodu chytľavej židovskej muziky a ochutnanie ryby sv. Petra.

Keď človek putuje, automaticky sa musí niečoho zrieknuť. Pre nás to bol asi výdatný spánok, pretože v niektoré dni sme zaspávali neskoro a raňajkovali už o pol šiestej, aby sme stihli program daného dňa. Mali sme šťastie na fundovaného sprievodcu. PaedDr. Michal Pitoniak nás povodil aj po miestach mimo programu cestovnej kancelárie. Dostali sme sa tak napríklad do pamätníka holokaustu Yad Vashem.

Som presvedčená, že táto púť zanechala v každom z nás hlbokú stopu. Odtiaľ môžeme ešte intenzívnejšie vnímať slová Svätého písma a lepšie chápať ich význam. Načúvaním dobrej zvesti (evanjelia), môžeme otvárať svoje srdcia Pánovi a dať sa mu celkom k dispozícii, nech pozitívne mení naše životy, naše myšlienky aj skutky. Skrátka, nech vidieť, že sa stávame lepšími. A o to ide.

Daniela Šugrová

Bethlehem, Feb. 27.2018

Dekanátny ples koledníkov Dobrej noviny 10.2.2018

Ples sa začal o 9. hodine modlitbou ruženca, po ňom bola svätá omša, celebraval ju vdp. dekan Havran a pokračoval spoločným posedením a pohostením v kultúrnom dome.

Na plese sa zúčastnilo 67 osôb z farností Ardanovce, Nitrianska Blatnica, Radošina a Urmince, pre chrípku sa ospravedlnili Horné Obdokovce a Bojná, aj zúčastnené farnosti prišli z dôvodu chrípkovej epidémie v malom počte. Koledníkov – detí bolo 48, sprevádzalo ich 17 spolupracujúcich osôb, v kuchyni pomáhali 7 dobrovoľníkov, hudbu zabezpečila Erika Tomašovičová, ples viedla animátorka Danka Neumannová a stretnutie okrem p. dekana navštívil vdp. Medvec z Ardanoviec. Farnosti Nitrianska Blatnica a Radošina si pripravili a predviedli prezentáciu o príprave a priebehu svojho koledovania. Pod vedením animátorky deti súťažili, tancovali erko-tance a ukazovačky.

Hoci zúčastnených bolo málo, vytvorila sa veľmi pekná a družná atmosféra.

Píšem Ti, mama, zasa z diaľky list ...

Profesor **JOZEF MISTRÍK** sa z RIA de JANEIRO už nikdy nevráti – alebo:
Môj krstný otec – dvojča môjho otecka.

Jozef Mistrik pôsobil ako kňaz v Topoľčanoch, v Leviciach (tam aj učil na gymnáziu), v Pobeďime a inde

Bolo pätnásteho februára 1918, keď sa v Turovej, v jednom z domčekov rozoznel detský hlas do celého sveta. A to hneď dvojmo: Už sme tu, už sme prekonalí náš „medziplanetárny let“ z maminkinho bruška na tento svet – kričali obaja. Prišli na svet dvojčičky Pavol a Jozef Mistrikovci. Dnes sa píše rok 2018 – teda presne pred sto rokmi! Prišli do rodiny, kde na nich čakali už traja bratia: Ján, Juraj a Ondrej.

Môj drahý krstný otec – toto, čo tu teraz napíšem, venujem Vám – s veľkou láskou a pokorou. Tvoja krstná dcéra Mária – Paľkovo vytúžené dievčatko po troch synoch!

Tak sa začali písať hneď dva príbehy života, často sa zlievali do jedného a napokon sa rozdelili, každý príbeh tiekol vlastným korytom života.

Obaja bratia vyštudovali stredné školy tak, že si v rukách z Turovej nosili topánky a iba pred Zvolenom si ich obuli, lebo na viac topánok jednoducho nebolo peňazí. Neskôr sa Jožko vydal na cestu za kňazstvom a druhý z nich, Paľko, si zamiľoval horu a stal sa lesníkom a neskôr vedúcim celého poľsia.

Jožko už pôsobil v pastorácii ako kňaz, a práve v tom čase Paľko zarezával v Bošanoch v lese – ako elév, kde v kancelárii pracovala krásna Martuška. Rodičia mienili, no mladí zmenili...! Ani Paľko, ani Martuška si nezaložili manželstvo už s vopred vybranými adeptmi, podľa vôle ich rodín. Oboch totiž navštívila láska v momente, ako sa prvýkrát stretli. Zasiahla ich priamo do srdca a oni sa jej nebránili. O nejaký čas sa v Topoľčanoch konala sviatosť manželstva medzi mladými ľuďmi a svätiteľom bol brat ženicha a môj krstný otec – Jozef Mistrik. Bol to on, ktorý požehnal manželstvo mojich rodičov a obaja bratia sa tuho objali. V tomto bode sa začali písať už dva rôzne životné príbehy.

Jozef Mistrik študoval teológiu v Bratislave popri pastorácii na rôznych miestach, kde pôsobil spočiatku ako katechéta a neskôr kaplán. Skalica, Piešťany, Pobeďim, Veľké Kostoľany ... tu všade pôsobil môj krstný otec a neustále bol v styku so svojím bratom Paľom a jeho rodinou. Rád ich navštevoval, mali už troch synov,

s ktorými sa hrával a šantil s nimi. Mladá mama Marta sa niekedy aj hnevala na švagra, že ich rozšantí a ona potom má okrem práce okolo domu robotu s chlapcami, aby ich utišila. No všetko to bolo ponorené do lásky a v láske. V jeden večer, keď krstný otec pôsobil ako kaplán v Pobeďime, sa dlho hral s chlapcami, až to bolo obom rodičom trochu čudné, no nevedno z akých príčin nezakročili, ale aj oni sa pridali. Takto strávili prekrásny večer, ba až noc. Moji rodičia bývali vtedy tiež v Pobeďime. Ráno ich prekvapila návšteva „tajných“. Hľadali môjho krstného otca, ktorý sa pre svoj protikomunistický postoj dostal do sporu s vládnu vrchnosťou. Rozhodol sa pre útek. Najskôr pôsobil už ako vysvätený kňaz asi rok v rakúskom Salzburgu, neskôr prešiel, po krátkom pobyte v Belgicku (tu vyštudoval sociológiu), do Južnej Ameriky, konkrétne do mesta Rio de Janeiro. Tu pôsobil až do konca svojej životnej púte.

Svojím útekem spôsobil celej svojej rodine, no najmä svojmu bratovi Paľovi, veľmi krušný život.

Obaja manželia pracovali v štátnej správe, Paľko už ako poľsný a Martuška ako učiteľka, a to sa nepáčilo cirkevným špicľom, ktorých bolo neúrekom a na každom kroku. Mali aj svojich „vysunutých“ pracovníkov, ktorým dobre platili za donášanie informácií. Jedným z nich bol aj určitý obyvateľ Radošiny, ktorý mal na muške našu rodinu a robil to veľmi dôsledne – priam šialene. Mnohí Radošičania jeho meno poznajú.

Ale vráťme sa k Vášmu príbehu, drahý môj krstný otec. Za kňaza Vás vysvätili 29.6.1941 na Bohosloveckej fakulte Slovenskej univerzity v Bratislave. V roku 1944 ste sa habilitovali prácou

Pavol Mistrik v Lučenci potrebuje oporný vozík (jeho manželka palicu a Jozef Mistrik v Riu de Janeiro sa nehne bez palice...

„Dejiny slovenskej katolíckej kázne v rokoch 1848-1869“. V Riu ste sa spočiatku venovali pastorácii medzi slovanskými vysťahovalcami. Bola medzi nimi aj skupinka Slovákov, ktorí sa sem vysťahovali

Do akej miery boli moji rodičia informovaní o činnosti krstného otca, to neviem. Viem iba z rozprávania mojej maminky, že informovaní boli. Dobrý Boh sa postavil, aby manželka vedela o živote svojho

Slovenský kňaz (druhý zľava) s vysokými brazílskymi cirkevnými hodnosťami.

Rodák z Turovej urobil v Brazílii veľmi veľa, postavil tam niekoľko fár, domovov, útulkov, a tak si ho Brazílčania uctili aj pri príležitosti 50. výročia jeho vysviacky za kňaza. Darovali mu okrem iného aj jeho veľký portrét.

z Rumunska v prvej polovici tridsiatych rokov. Keď ste si osvojili reč, dostali ste miesto profesora teológie v arcibiskupskom seminári v Riu de Janeiro, kde ste pôsobili až do svojho odchodu na odpčinok. Spočiatku ste sa veľmi aktívne zúčastňovali na kultúrnom dani slovenskej emigrácie. Svoje články, úvahy a štúdie ste uverejňovali v rozličných emigrantských časopisoch: Slovak v Amerike, Jednota, Most, Hlasy z Ríma a pod. Zvlášť hodnotné boli Vaše príspevky o pôvode a osudoch slovenských emigrantov v Brazílii, ktoré boli uverejnené v Literárnom almanachu (História Slovákov v brazílskej Bratislave, 1961, Emigrácia rumunských Slovákov do Brazílie, 1964).

O politických, spoločenských a náboženských pomeroch v Brazílii ste uverejnili štúdiu Dnešná Brazília (Most 1956 č. 3). Mnohé z Vašich prác boli uverejňované v portugalčine.

brata a švagra, ktorý stál na počiatku ich manželstva. Bolo to aj na úkor prenasledovania našej rodiny a častých návštev tajných, ktorí nám obrátili vždy dom „hore nohami“. My deti sme boli toho svedkami. Všetkých nás to poznačilo, každého inak. Ja si pamätám, že do kostola som chodila vždy potajomky a veľa času som trávila v sakristii pri soche Panny Márie, ktorá neskôr bola aj v kaplnke pri kostole. Tam sme sa v máji (a nielen v máji) modlievali loretánske litánie a spievali piesne našej nebeskej Matke. Bielym štrkom vysypaný chodník nás vždy doviedol k našej Nebeskej Mame. Počas nášho pobytu v Radošine sme, najmä moji rodičia, boli vystavení veľkému tlaku okolia, mnohí číhali len na nejaký „nesprávny krok“ mojich rodičov alebo nás detí. Často moja teta, ktorá bola v tom čase zástupkyňou v miestnej škole (Emília Melušová – manželka brata mojej

maminky Pavla Meluša, ktorý bol tiež učiteľom), napomínala moju matku, aby už konečne zakázala Márii chodiť do toho kostola, lebo ju bude musieť uvoľniť z miesta učiteľky. Maminka to nemala so mnou ľahké. Boha a vieru v Neho som nosila vo svojom srdci od nepamäti. Rozhovory s pánom dekanom Baloghom cez plot v našich záhradách zanechali vo mne hlboké stopy a nekonečnú túžbu poznať a stretávať sa s naším Stvoriteľom. Túto túžbu až do tejto chvíle nikto nenarušil, hoci útoky Zlého boli a aj sú a budú; vždy zvíťazilo to DOBRO, ktoré vložil sám Boh do každého jedného z nás. Je to On, ktorý ma viedol cestou môjho života a stále ma vedie, drží, dvíha, chráni pred pádmi a keď spadnem, fúka mi kolená a znovu učí chodiť tým mojim životným príbehom, ktorý nebol vôbec ľahký. **Mnohí z nás poznáme, čo je to bolesť, utrpenie, smútok, ktoré iba On vie OBRÁTIŤ NA TANEC.**

Vraciam sa však k príbehu môjho krstného otca, ktorý prežíval v Riu. Či bol jezuitom alebo saleziánom, sama neviem. Pôsobil ako kňaz v pastorácii a mal veľmi rád aj mládež, s ktorou spolupracoval, no takisto veľmi rád študoval – teda základné charismatické črty spomínaných reholí mu boli vlastné.

Komunisti na Slovensku veľmi prenasledovali krstného otca, vypočúvali, mučili ho. To bol ten hlavný dôvod, prečo utiekol do ďalekej cudziny a zanechal svoju rodnú zem, ktorú po Bohu nadovšetko miloval. Život mal veľmi ťažký, až pokiaľ sa neusadil v Riu. Tam pomohol Slovákov Klieštincovi, ktorý prišiel do Ameriky za prácou s piatimi dolármi – zaručil sa mu, keď si bral v banke prvý úver. Neskôr mu zachránil život, keď ho prepadli zločinci, vykradli ho a jeho manželku zavraždili. Jeho postrelili tiež a odviezli do márnice. Môj krstný otec išiel do spomínanej márnice a spomedzi mŕtvov ho odniesol na operačný stôl. Milan Klieštinec bol zachránený a stal sa najúspešnejším podnikateľom Brazílie so silným sociálnym cítením. V Brazílii bol v tých rokoch váženým občanom.

Šéfredaktor časopisu Život Milan Vároš v roku 1997 vydal knihu PUTOVANIE ZA KRAJANMI – rozšírené vydanie. Do tejto knihy som poskytla niekoľko informácií

Autor knihy s emigrantom, ktorý sa nikdy nevrátil

Snímka z roku 1942: bratia Jozef a Pavol Mistríkovci v uniformách. Aj oni museli narukovať. A keď vojna skončila, spoznali, že niektorí vojnoví víťazi mučili ako fašisti...

i ja. Pán Vároš spracoval do reportáže aj život môjho krstného otca. V tom roku už môj krstný otec trpel Alzheimerovou chorobou.

Vyberám z mála informácií, ktoré zapísal: *Narodil som sa v Turovej? Kde je to?*

„Na červené Slovensko nejdem“, odpovedal redaktorovi Várošovi na pozdrav.

„Mučili ma tam... Ešte mi krv nezaschla. Komunisti sú ... ja som služobník Boží, ale to sú ...“

„Už dávno nie sú pri moci“, oponoval Vároš.

„Neverím! Sú nesmrteľní. Vo väzniciach nechali trpieť biskupov, stovky kňazov – katolíkov, evanjelikov, gréckokatolíkov, aj mňa... Viem, že ma chcú zavraždiť. Sledovali ma. Otrávil mi psa... Preukrutne ma mučili. Komunisti sú ... odpuť mi Bože, tieto slová, ale sú to ...“

„Milan Klieštinec vám vybavil na Slovensku plnú opateru až do konca života. Redakcia časopisu Život vám vybavila sponzorovanú letenku na cestu domov. Pôjdete so mnou na Slovensko?“

„Slovensko? Je to dávno ...“

„Váš posledný žijúci brat by sa potešil.“

„Ja mám brata?“

„Volá sa Pavol, narodili ste sa tri minúty po ňom, ste dvojčatá ... Poslal vám po mne namiesto listu nahratú kazetu, aj jeho manželka sa vám z nej prihovára...“

„Dvojčatá? Paľo? Hovoril si, syn môj, o Turovej... tam som sa narodil? Kde je to? Kde to mám hľadať na mape?“

PIESEŇ Z VÝCHODNEHO FRONTU

Oči profesora Mistríka akoby zrazu úplne zhasli, aj keď ich mal otvorené. Tvár mu stáby skamenela.

„Azda by ste radi na Slovensku zašli k hrobom svojich rodičov.“

„Rodičia...“ zavzlykal starec a jeho oči ožili. Aj jeho hlas znel inak. „Všetko je zbytočné... doma ma veľmi mučili, bili ma aj po hlave... asi preto som zabudol aj na brata Paľka... je to hrozné... pamätám si všeličo z roku 1942, no neviem, čo bolo včera... Turov pri Zvolene si, pán redaktor, spomínal?“

Zamyslel sa a na chvíľu sme mlčali, spomína v knihe redaktor Vároš. Zrazu pán profesor vstal a sviežim hlasom povedal: „Pamätám sa na mamičku! Ja som spoluautorom slov najčarovnejšej piesne z druhej svetovej vojny...“

Do magnetofónu trasľavými pohybmi vložil pásku so starými slovenskými pesničkami. Pieseň „Píšem ti, mama, zasa z dialky list, bo k tebe odtiaľto nemôžem prísť...“ má nahratú niekoľkokrát za sebou. V roku 1942, keď vznikla, ju pri plnom zdraví nôtli s básnikom a kňazom **Rudolfom Dilongom** a s inými priateľmi. Pri vyšetrovaní ho eštebáci obvinili, že ju spieval pri Kyjeve a inde na východnom fronte.

Pieseň pustil najhlasnejšie, ako sa len dalo.

V dialke pod Tatrami v tichu pod horami vlast' moja, domov drahý. Tam na mňa spomína mať moja, otec dobrý... Poštár na oblok tiško zatúká a z frontu v obálke, tak ako v rozprávke, prinesie list od syna.

Píšem ti, mama, zasa z dialky list, bo k tebe odtiaľto nemôžem prísť... posielam pozdrav z dialky...

V izbičke profesora Mistríka leží na stole knižička o Alzheimerovej chorobe, jednej z najhroznejších. Koho postihne, ten si nepamätá ani to, kedy a kde sa narodil, stráca reč, nedodríava základnú hygienu...

UŽ SA NIKDY NESTRETNÚ

S rodákmi, ktorí pre nedemokratický režim opustili vlasť, som sa stretol - píše redaktor Milan Vároš - v Austrálii - Tasmánii na Kangaroo, na Islande v Indickom oceáne, vo viacerých štátoch USA, v Kanade, v Japonsku, na Tchajwane, v Izraeli a v iných krajinách. Každý mal viac-menej vzrušujúci osud, niektorí priam neuveriteľný.

Najbolestnejší osud spomedzi Slovákov, ktorých som v cudzine vyhľadával na mnohých cestách niekoľko rokov, mal a má profesor ThDr. JOZEF MISTRÍK.

Ani jeho brat Pavol už nemôže pre chorobu odcestovať do Ria de Janeiro, aby ho mohol objasť, pripomenúť sa mu. Tragický osud profesora ThDr. Jozefa Mistríka sa naplní, keď mu v očiach zhasne aj ten slabý plamienok života. (Stalo sa tak 23. marca roku 2000 v Riu, štyri mesiace po smrti môjho otecka a jeho dvojčky Pavla Mistríka - poznámka jeho krstnej dcéry a autorky tohto dokumentu.)

Zomrel ďaleko od vlasti, od blízkych, na ktorých sa nepamätá. Iba zavše mal svetlé chvíľky.

„Keď som od neho odchádzal“, píše Milan Vároš v spomínanej knihe, „spolu s Milanom Klieštincom a Dr. Petrom Pauličkom, honorárnym generálnym konzulom Slovenskej republiky v Sao Paule, po tichej rozlúčke, zrazu za nami zavolať:

CHCEM ÍŠŤ DOMOV... DAJTE MA POCHOVAŤ DOMA NA SLOVENSKU!

Nikdy v živote som nepočul bolestnejší výkrik. Počul som ho celých štrnásť hodín, čo trvá let z Ria de Janeiro do Zürichu, a počujem ho i dnes, aj teraz... Boh s Vami, pán profesor Jozef Mistrík! Týmito slovami končí svoju reportáž vtedajší šéfredaktor časopisu Život o kúsku života môjho krstného otca a rodného brata - dvojčky, môjho otecka Pavla Mistríka, ktoré som si dovolila požičať do môjho dokumentu písanom o živote môjho krstného otca.

Nuž, drahý môj krstný otec, Vy ste ma videli pri vysluhovaní sviatosti krstu. Boh mi dal cez Vás veľký dar, stala som sa Božím dieťaťom... Moji bratia vraj miništrovali - a všetko sa to udialo v Piešťanoch - v Kaplnke neďaleko Kúpeľného mosta.

Viac sme sa nestretli. Dlho som o Vás ani dobre nevedela, rodičia boli skúpi na slovo - ten strach z prenasledovania bol v nich stále.

Až pred svojou smrťou sa moja maminka „rozhovorila“ a povedala mi Váš aj ich príbeh, ako vládala, lebo aj ona už hovorila z posledných síl. O niekoľko dní potom mi zomrela v dlaniach, keď som jej držala hlavu a išli sme sanitkou do nemocnice... Jej krásne zelené oči sa pozerali kdesi za mňa, tvár jej žiarila pokojom a ja som vedela, že **moja mama práve odchádza z tohto sveta tam, kde Boh zotrie každú slzu z tváre ... Odchádza domov - do večnosti!**

Mária Mistríková-Vasileva OFS
Foto: prevzaté z knihy Putovanie za krajanmi

Milan Klieštinec a Dr. Peter Pauliček, honorárny generálny konzul SR v Sao Paule s profesorom J. Mistríkom

Sága rodu Mistrík alebo Moje spomienky na Radošinu

Volám sa Mária Mistríková–Vasileva. Prežila som v Radošine svoje detstvo a mladosť. Pristahovali sme sa z Piešťan, kde som sa narodila. Nemala som ešte ani jeden rok a už som bývala spolu so svojimi rodičmi v horárni obklopenej záhradami, ktoré čarovne voňali trávou a púpavami. Tak ma privítala Radošina spolu s mojimi rodičmi a súrodencami. Bolo nás spolu šesť, rodičia a my – deti: Jurko, Paľko, Peter a ja. Maminka začala pracovať ako učiteľka v miestnej škole a otecko bol vedúci poľsia.

Spomínam si, ako mi maminka opisovala moje „prvé kroky“, ktoré som urobila pri Čertovej peci, vtedy tam bývala rodina Oravcová. Ujo Oravec bol lesník a rád sa so mnou hrával. Jeho manželka ma vraj tiež mala veľmi rada. Tak v ten deň mal ujo v ruke kukuricu a ja som sa rozbehla za jej šúpolím. Zelené šúpolie spôsobilo, že som spravila moje prvé kroky. A začala som chodiť ... v lone prírody s istotou malého dieťaťa.

Čas ubiehal rýchlo ako voda v potôčiku a ja som začala chodiť do školy. Nosila som dlhé žlté vrkoče s veľkými mašľami. Mojim bratom nedali pokoj a často ma za ne ťahali – neskôr sa to stávalo aj v triede, keď nám spolužiaci takýmto spôsobom prejavovali svoje sympatie a my sme ich na oplátku „bili“ drevenými peračmi po rukách. Smiechu bolo na rozdávanie. Spomínam si, ako som rada trávila čas v záhradách okolo nášho domu. Jedna z nich susedila so záhradou pána dekana Balogha. Aj on sa rád prechádzal v jeho záhrade, a tak sme sa často rozprávali cez plot. Bol to veľmi milý a dobrý kňaz. Tam kdesi začali klíčiť moje prvé túžby po poznaní duchovna a sveta v ňom. Hoci sme mali zákaz chodiť do kostola, pretože dvojča môjho otecka a môj krstný otec bol kňaz, ja som bola rebel. Chodievala som cez všetky diery v plote až pred faru a stadiaľ som sa prešmykla do sakristie kostola, kde na mňa čakala socha Panny Márie. Tam mi bolo tak sladko. Zabudla som na všetky zákazy a upozornenia typu „nesmieš, nesmie-me, lebo...“

Všetko bolo pre mňa vtedy jednoduché a starosti som vlastne nepoznala. Zmenilo sa to jedného dňa, keď som prišla do-

mov a náš dom som uvidela vo veľkom neporiadku. Mali sme návštevu „tajných“... Vtedy som si začala uvedomovať, že život vie byť aj nespravodlivý. Bolo to dosť bolestné poznanie. Najmä, keď som dostala striktný zákaz od mojej tety, ktorá bola vtedy zástupkyňou riaditeľa v miestnej škole, chodiť do kostola. Melušovci boli naša rodina. Strýko Paľo bol bratom mojej maminky a jeho manželka moja teta. Mali štyri dievčence: Grétku, Milku, Mariku a Evku. Boli podstatne staršie odo mňa.

Leto som mala v Radošine asi najradšej. Veľa času som vtedy trávila so svojím psom kokršpanielom v lese. Môj brat Peter a ja sme si les zamilovali. Preto dal otecko na starosť kravy práve Petrovi a mne zase husi. Jurko s Paľkom mali iné povinnosti okolo domu, ktoré im vždy otecko dal. Leto striedalo leto a moji bratia sa začali ženiť. Jurko odišiel do Nitry, Paľko do Pardubíc, Peter do Nitrianskej Blatnice a neskôr do Topoľčian. Zostala som doma sama. Ešte som chodila do ZDŠ, mali sme tam výborný kolektív. Pod vedením pána učiteľa Kolníka sme hrávali basketbal. Boli sme v ňom skutočne dobrí. Vôňa telocvične preplnenej skandujúcimi fanúšikmi bola úžasná. Lietali sme zo strany na stranu, od jedného koša pod druhý, naučené „signálky“ boli ovocím košov, ktoré len tak padali súperovi a prinášali nám vysoké skóre. Bola som kapitánka a celá základná päťka sme boli výborný tím. Okrem tréningov sme trávili čas aj na túrach po okolí pod vedením trénera – pána učiteľa Kolníka. No doma som sa cítila sama a hoci som už bola veľká, začala som sypať do okien cukor s makom, ako mi to poradili babka Kollárová. Vraj príde bocian a prinesie mi súrodenca, po ktorom som tak veľmi túžila. A ten bocian skutočne lietal nad našim domom. Raz sme išli pozrieť starú mamu Veroniku do Klátovej. Keď sme sa vrátili, tak v dome poníže nášho – u Kollárov, mali dvojčiky. Babka Kollárová mi povedala, že keď sme neboli doma, nechali Danku u nich. A ja som vo svojej naivite verila, alebo skôr chcela veriť ešte nejaký čas, že tomu tak skutočne je. Veď som už bola veľká a vedela som, že to nie bociany, ale láska rodí deti!

Nechápala som iba, prečo si dospelí vymýšľajú niekedy také hlúposti, ktorými iba dušu porania. Asi som už vstupovala do reálneho života a dospievala som. Stredná škola ma čakala v Bratislave. Joj, nemala som rada to mesto, preto som každý víkend chodila chodníčkom hore do nášho domu s veľkou radosťou. To, že ma prijali do školy v Bratislave, na ekonomickú, smer zahraničný obchod, som prijala pokojne. Chýbali mi však moji spolužiaci, z ktorých väčšina chodila do Piešťan, buď do gymnázia, alebo na „hotelku“. No cez víkendy sme sa stretávali v našom Klube mladých, ktorý sme pomáhali počas prázdnin aj stavať, tak ako sme vedeli. Všetko bolo pod taktovkou

Stana Štepku. V jedno leto prišli bratia Kordošovci z Bratislavy skrásliť a umelecky vyšperkovať náš Klub mladých. Pamätám sa, že boli ubytovaní u nás, lebo sme mali veľa izieb. Často sme „hrávali“ v Klube Jánošíčka – my, mladí mládežníci, ktorí sa radi niekedy hrávali už na dospelákov. Ja som niekedy hrávala Aničku, no pretože som bola veľmi vysoká, musela som sedieť na stoličke, aby som nebudaj neprevyšovala Jánošíka či Ilčíka. Joooj, to sme sa nasmiali!

A tanečné zábavy v kultúraku! Najskôr sme boli „pozorovatelia“ a neskôr sme už aj tancovali. Zábavy pod holým nebom, iba ozdoba z topoľov nad nami a hviezdne nebo a - bitka nad ránom...

Tam bol môj domov, tam bola moja rodina a moji priatelia. Tam som bola zakorenená!

Veľká zmena v našej rodine nastala v jeden deň. Oteckovi oznámili, že ho prekladajú niekde na juh Slovenska – do Gregorovej Viesky, kde bolo vtedy štyri či päť domov. Bolo to veľké zlo spáchané na našej rodine. Vedúci závodu z Topoľčian mal syna, ktorý práve skončil VŠ a jeho otec mu dal najlepšie poľsie v okrese. Preto musel prepustiť môjho otecka, aby jeho syn mohol nastúpiť ako poľsný v Radošine. Keď nám to otecko povedal, boli sme doma všetci, aj bratia, veľmi smutní. Najmä pre maminku to bolo veľmi ťažké. Moja reakcia bola rebelská a odišla som s Radošinským naivným divadlom do Jasenia, kde práve hrali svoju novú hru. No utiecť pred sebou a svojím smútkom som nemohla. Keď sme sa vrátili, išla som do nášho domu a v bývalej spálni mojich rodičov som sedela na zemi a plakala. Tak ma tam našli aj babka Kollárová. Objali ma a priviedli ku nim. A tak sme museli odísť z Radošiny.

Otecko pracoval na LZ v Lučenci, kde sme sa neskôr presťahovali. Nevedela som si zvyknúť na nové prostredie, tak ako ani maminka či otecko. Bratia už mali svoje rodiny.

No čas plynul svojím tokom neustále dopredu a ja som sa vydala. Mám dve krásne zdravé deti, ktoré už majú svoje rodiny aj s deťmi. Teda mám už dvoch vnukov a nie som tu sama. Hoci syn žije so svojou rodinou v Bratislave a dcéra v Indii – v Bombaji, kde sa vydala a je tam spokojná.

Nie som tu sama napriek tomu, že tu nemám žiadnu pokrvnú rodinu. Rodičia sú už vo večnosti a odpočívajú tu na cintoríne. Nie som tu sama, lebo Boh ma vedie mojim životom a neustále ma posilňuje.

Venujem sa písaniu do časopisov, napr. Františkánska Rodina (som františkánka – terciárka) a prispievam aj do nášho farského časopisu. Napísala som už aj pár kníh. Tiež sa venujem vyučovaniu malých detí angličtine, to som robila tu v Lučenci v Charite sv. Rity. Teraz to robím doma.

Pokračovanie na 7. strane

V pôstnom období sa skupinka detí stretávala každú sobotu na biblických stretnutiach a rozoberala evanjelium na nasledujúcej pôstnej nedele.

Foto: A. Sigetová

Bosý chlapec

Bosý chlapec stál užasnúť pred výkladom s topánkami. Triasol sa od zimy. Podišla k nemu okoloidúca pani. „Čo tam vidíš také zaujímavé?“ opýtala sa ho. „Modlím sa o topánky,“ povedal chlapec. Pani ho vzala za ruku, vošla do obchodu a poprosila predavača, aby jej dal pre chlapca šesť párov ponožiek. Potom ho požiadala o trochu vody a uterák. Pustili ich do zadnej časti obchodu. Tam pani chlapcovi nohy umyla a osušila. Predavač priniesol ponožky. Pani jeden pár na-

vliekla dieťaťu a potom na ne obula aj topánky. Zabalili mu aj ostatné ponožky. Pohľadila ho po hlave a povedala: „Teraz je to lepšie, však?“ Chlapča jej stislo ruku, zahľadelo sa na ňu očami plnými slz a opýtalo sa: „Ty si manželka Pána Boha?“ *Odteraz majte naponáhlo, aby ste milovali. Pretože príležitostí v živote je málo, aby sme naplno rozšírili hranice svojej lásky.* (sv. Josemaría Escrivá)

Zdroj: Bruno Ferrero „Hviezdy vidno v noci“

Viera neprotirečí životu, ale mu dáva zmysel.

Nemusíš vedieť, ale – musíš veriť, ak chceš žiť, nie iba existovať.

Nemusíš vedieť, ako funguje železničná doprava, z čoho musia byť vyrobené koľajnice, ako ďaleko od seba musia byť, ako je poháňaný rušeň, aký rušeň utiahne x vagónov,... Vieš však, že keby sa nedodržali určité pravidlá, železničná doprava by nemohla fungovať. Čiže nie je v nej dovolená sloboda od pravidiel. Keď chceš mať istotu, že vo vlaku budeš sedieť, musíš si kúpiť miestenku. Samozrejme? Áno, lebo celý systém vymysleli ľudia a bez určených pravidiel by nefungoval.

Nevieš a ani nemusíš vedieť, čo sa deje v tvojom žalúdku. Dodáš mu stravu z toho, čo ťa obklopuje a ďalej sa nestaráš. On už vie, čo s tým má urobiť. Ako je to možné? Kto dal žalúdku pravidlá, ako má postupovať? Ako vie, čo má urobiť, keď mu dáš niečo nevhodné? Pretože to určite nie je človek. A tak zabudneš na tvorcu pravidiel, ako keby boli samy od seba.

A čo taký mozog? Ako to funguje, že stačí jeden pohľad a on zhodnotí napríklad situáciu na ceste. Môžem prejsť? Stihnem? A prečo je práve v hlave? Pretože je v takom tvrdom obale? Ako mohla vedieť neinteligentná neživá bunka, ako ožiť? Pýtame sa sami seba...

Nemusím vedieť, ani neviem, musím veriť, aby som žil.

Zostavila -st-

Pokračovanie zo 6. strany

Všetko, čo robím, robím s veľkou láskou a je to moje ĎAKUJEM Bohu za jeho vedenie a neustále posilňovanie na tomto putovaní svetom smerom do večnosti. Za všetko Mu ďakujem a verím Mu.

Nič na tomto svete sa nedeje náhodou, ani to, že som Vám mohla napísať pár riadkov zo života našej rodiny. Ďakujem, že som určitý čas môjho života mohla žiť v takom krásnom prostredí, v akom sa nachádza moje rodisko, moja Radošina...

Tak, a to by bolo všetko, drahí Radošinčania, toto som napísal pre Vás, lebo som to sľúbil.

Spomínam na Vás s veľkou láskou a nosím Vás vo svojom srdci... Mám Vás rada!

Pozdravujem Vás!
Vaša Mária

Vianočný koncert

Vystupujúcich na tohtoročnom Vianočnom koncerte, ktorý sa konal 7. januára 2018 vo farskom kostole, zabezpečilo divadlo Hlavina. Fotografia zachytáva umelcov i organizátorov tohto tradičného podujatia, medzi ktorými bola aj známa slovenská speváčka a skladateľka Sima Martausová (v strede horného radu).

Foto:
M. Escherová

OZNAMY

VÝZNAMNÉ LITURGICKÉ DNI

APRÍL

1.	Veľkonočná nedeľa Pánovho zmŕtvychvstania	slávnosť
8.	Nedeľa Božieho milosrdenstva	
9.	Zvestovanie Pána	slávnosť
22.	Nedeľa Dobrého pastiera	
25.	Sv. Marek, evanjelista	sviatok

MÁJ

3.	Sv. Filip a sv. Jakub—apoštoli	sviatok
10.	Nanebovstúpenie Pána	slávnosť
14.	Sv. Matej—apoštol	Sviatok
20.	Zoslanie Ducha Svätého	slávnosť
24.	Ježiš Kristus—Najvyšší a Večný kňaz	sviatok
27.	Najsvätejšia Trojica	slávnosť
31.	Najsvätejšie Kristovo Telo a Krv	slávnosť

JÚN

8.	Najsvätejšie Srdce Ježišovo	slávnosť
9.	Nepoškvrnené Srdce Panny Márie	spomienka
24.	Narodenie sv. Jána Krstiteľa	slávnosť
29.	Sv. Peter a sv. Pavol, apoštoli	slávnosť

KRÁTKE SPRÁVY Z FARNOSTI

- Na slávnosť Krstu Pána 7. januára sa konal veľmi úspešný 5. ročník Vianočného koncertu vo farskom kostole pred asi dvesto prítomnými divákmi.
- V dňoch 18. – 25. januára sa veriaci denne modlili v rámci Týždňa modlitieb za jednotu kresťanov.
- Koledovanie Dobrá novina v rámci farnosti vyhodnotili koledníci a sprevádzajúce osoby 20. januára.
- Dňa 1. februára sa konala nočná adorácia od 23. do 24. hod., ako sa to zaužívalo pred prvým piatkom.
- 14. februára sa začalo pôstne obdobie, v piatky a nedele s pobožnosťou krížovej cesty. V sobotu sa stretávala skupinka 3 – 9 detí na biblických strestkách s uvažovaním nad evanjeliom nasledujúcej pôstnej nedele.
- Skupina 17 veriacich farnosti bola v týždni od 25. februára do 4. marca na púti vo Svätej zemi – viď samostatný príspevok.
- 19. marca na slávnosť sv. Jozefa sa konala výročná poklona Oltárnej sviatosti v našej farnosti. Začala sa svätou omšou ráno o 7. hod. a skončila sa večernou svätou omšou.
- V sobotu 24. marca pred Kvetnou nedeľou dostali veriaci možnosť vyspovedať sa pred veľkonočnými sviatkami. V ten deň večer udelil p. dekan cez svätú omšu záujemcom pomazanie chorých.
- Slávnostná svätá omša na Kvetnú nedeľu sa začala pri kostole požehnaním baburiatok a sprievodom veriacich do kostola.
- Počas Veľkého týždňa sa konali pobožnosti, ktoré pripomenuli udalosti Veľkej noci. Vo štvrtok po svätej omši bola hodinovú Poklona Oltárnej sviatosti a spoločné zotrvanie s Pánom Ježišom v Getsemanskej záhrade; na Veľký piatok ranné chvály, popoludní obrady umučenia Pána, po nich pobožnosť Cesta Sedembolestnej Panny Márie, večer pobožnosť krížovej cesty okolo kostola a vešpery; na Bielu sobotu ranné chvály a pobožnosť Sedem Kristových slov na kríži, večer veľkonočná vigília. Slávenia vyvrcholili slávením svätej omše na Veľkonočnú nedeľu. Podľa zvyku sa slávnosť predĺžila aj na Veľkonočný pondelok.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY 4—6/2018

APRÍL

Všeobecný: Aby tí, ktorí riadia ekonomickú oblasť spoločnosti, mali odvahu odmietiť ekonomiu vylúčenia a nerovnosti a dokázali ponúknuť nové riešenia.

Úmysel KBS: Nech nás slávenie veľkonočného tajomstva vovádza do spoločenstva Cirkvi.

MÁJ

Evanjelizačný: Aby veriaci laici uskutočňovali svoje osobitné poslanie tak, že budú tvorivo odpovedať na výzvy súčasného sveta.

Úmysel KBS: Nech sa v našom živote, aj v živote farnosti i celej spoločnosti, prejaví naša mariánska zbožnosť.

JÚN

Všeobecný: Aby sociálne siete vyzdvihovali solidaritu a rešpektovali druhých v ich odlišnostiach.

Úmysel KBS: Nech sú prvoprijímajúci živo začlenení do života spoločenstiev našich farností.

ADORÁCIA

V Radošine na prvý piatok od 15. hod. do začiatku večernej sv. omše.

FATIMSKÁ SOBOTA

V Radošine na prvú sobotu mesiaca hodinu pred večernou sv. omšou.

KATECHÉZA

Sviatosť krstu: Rodičia, ktorí žiadajú o krst svojho dieťaťa, si dohodnú termín krstu a katechézy pred ním s kňazom osobne alebo telefonicky (038 5398281, 0905 345869).

Sviatosť manželstva: Snúbenci aspoň tri mesiace pred plánovaným termínom sobáša prídu na farský úrad a žiadajú o udelenia sviatosti manželstva.

Príprava dospelých na prijatie sviatosti: Príprava dospelých na udelenie sviatosti krstu, prípadne iných sviatostí, trvá dva roky.

VYSLUHOVANIE SVIATOSTI ZMIERENIA

Denne okrem nedele pol hodiny pred sv. omšou vo far. kostole.

K prvému piatku:

V Radošine v pondelok od 16.30 do 18.00 hod., v stredu po rannej sv. omši, v piatok od 15.00 do 16.30 hod.

V Behynciach v utorok od 17.00 do 18.00 hod.

V Bzinciach vo štvrtok od 17.00 do 18.00 hod.

Farská knižnica informuje: Otváracie hodiny farskej knižnice zriadenej v priestoroch obecnej knižnice na Obecnom úrade v Radošine sú: **streda od 13.00 do 16.00 hod.**

Webová stránka: www.radosina.nrb.sk

FB: Farnosť Radošina

živé vysielanie – na webovej stránke farnosti

MYŠLIENKY

Naozajstná láska nie je telesná ani romantická. Skutočná láska spočíva v prijímaní všetkého, čo je, bolo, bude a nebude.

Najšťastnejší ľudia nemusia mať práve to najlepšie zo všetkého, oni si urobia to najlepšie z toho, čo majú.

V živote nejde o to, ako prežiť búrku, ale ako tancovať v daždi.

Všetci starneme; už zajtra môže dôjsť na vás. Už teraz prežívajte život naplno. Má obmedzenú dobu platnosti.